

Aimee Molloy

Perfecte moeder

Een avondje weg. Een paar uurtjes maar.
Wat zou er mis kunnen gaan?

ISBN 978-90-225-8240-4
ISBN 978-94-023-1019-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Perfect Mother*
Vertaling: Els Franci-Ekeler
Omslagontwerp: DPS Design en Prepress Studio
Omslagbeeld: DPS/ArcAngel
Zetwerk: Text & Image

© 2018 Aimee Molloy
Nederlandse uitgave © 2018 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Mark

Three blind mice, three blind mice,
See how they run, see how they run!

PROLOG

Moederdag

14 mei

Joshua

Ik word wakker met een koortsig gevoel. Regen klettert op het dakraam boven mijn hoofd. Ik strijk met gespreide vingers over het laken, herinner me dat ik alleen ben en doe mijn ogen weer dicht. Het lukt me de slaap weer te vatten, tot ik opnieuw wakker schiet, nu vanwege een plotselinge, scherpe pijn. Sinds hij weg is, word ik elke ochtend met een belabberd gevoel wakker, maar ik besef meteen dat dit niet hetzelfde is.

Er is iets mis.

Lopen doet pijn. Ik kruip over de vloer die een beetje viezig, een beetje zanderig aanvoelt. Mijn mobiel ligt in de woonkamer, maar ik zou niet weten wie ik zou moeten bellen. De enige met wie ik wil praten, is hij. Ik moet hem vertellen wat er aan de hand is, wil van hem horen dat alles in orde komt. En ik wil hem nog één keer vertellen hoeveel ik van hem houd.

Niet dat hij zal opnemen. Of hij neemt wel op en begint dan meteen te briesen dat hij dit niet meer pikt, dat als ik het waag hem nog een keer te bellen... En dat is nog erger.

De pijn zet zulke scherpe klauwen in mijn rug dat ik naar adem hap. Ik wacht tot het wegtrekt, wacht op het moment van respijt dat me is beloofd, maar het komt niet. Zo staat het niet in de boeken beschreven, dit is niet wat de dokter zei dat ik kon verwachten. Het zou geleidelijk gaan. Ik zou vanzelf weten wat ik moest doen. De tijd opnemen. Wijdbeens op de yogabal gaan zitten die ik hier

speciaal voor heb aangeschaft. Zo lang mogelijk thuis blijven, ver van de monitors, de infusen met medicijnen en alle andere spullen waar ze in het ziekenhuis gebruik van maken om een baby ter wereld te laten komen voordat het lichaam daar aan toe is.

Ik ben er nog niet klaar voor. Ik ben over twee weken uitgerend en ben er nog niet aan toe.

Ik focus me op mijn mobiel. Toets niet zijn nummer in, maar dat van de doula – een gepiercete vrouw genaamd Albany, die ik pas twee keer heb ontmoet.

‘Ik ben bij een bevalling. Ik kan niet opnemen. In geval van...’

Ik kruip met mijn laptop naar de badkamer en blijf op de kille tegels zitten, met een vochtig washandje in mijn nek en de lichtgewicht computer op de bolle contouren van mijn zoon. Ik open mijn mailprogramma en begin aan een mailtje aan de meimoe-
ders.

Ik weet niet of dit normaal is, typ ik met trillende vingers. Ik ben zo misselijk. Ik heb zo'n pijn. Wat gebeurt er opeens?

Niet dat ik antwoord zal krijgen. Ze zijn vast allemaal uit eten. Pikante gerechten om hun eigen bevalling te bespoedigen. Ze nemen stiekem een slokje van het bier van hun man, genieten van een rustige avond samen, omdat ervaren moeders ons hebben gewaarschuwd dat we die straks wel kunnen vergeten. Mijn e-mail lezen ze morgen pas.

Een pingeltje. Van Francie, de schat. *Dan is het begonnen!* jubelt ze. *Klok de weeën en laat je man over je onderrug wrijven.*

Hoe staan de zaken? vraagt Nell. Er zijn ongemerkt twintig minuten verstreken. *Nog hetzelfde?*

Ik lig op mijn zij en heb moeite met typen. *Ja.*

Opeens wordt de badkamer helemaal donker. Als het weer licht is – tien minuten later, of een uur later, ik heb geen idee – zit er een pijnlijke bult op mijn voorhoofd. Ik kruip terug naar de woonkamer, hoor een geluid, een dier dat jankt, en besef dan dat ik het ben. Joshua.

Ik hijs me op de bank, leun tegen de kussens en tast tussen mijn benen. Bloed.

Ik trek een regenjas aan over mijn nachtop. Op de een of andere manier slaag ik erin de trap af te komen.

Waarom heb ik de tas niet ingepakt? De meimoeders hebben zoveel heen en weer gemaaid over wat er in de tas moet, maar de mijne staat nog steeds in de kast op de slaapkamer, met niets erin. Geen iPod met rustgevend muziek, geen kokoswater, geen peper-muntolie tegen de misselijkheid. Niet eens een geprinte kopie van mijn bevallingsplan. Ik sta met mijn handen rond mijn buik in het wazige licht van een straatlantaarn tot de taxi arriveert, ga op de klamme achterbank zitten en kijk maar niet naar het verontruste gezicht van de chauffeur.

Ik ben de kleertjes voor de baby vergeten.

In het ziekenhuis verwijst iemand me naar de zesde etage, waar me wordt verteld dat ik in de triagekamer moet plaatsnemen. 'Ik heb het koud en ik ben duizelig,' zeg ik uiteindelijk tegen de vrouw achter de balie. 'Kunt u alstublieft mijn dokter bellen?'

Mijn dokter heeft geen dienst. Er komt een andere arts, een vrouw die ik niet ken. Ik tril van angst als ik op een groen plastic stoeltje ga zitten en vocht begin af te scheiden dat ruikt naar aarde, naar de zompige grond in de achtertuin die mijn moeder en ik voorzichtig ompsitten om wormen te zoeken toen ik zes was.

Ik loop terug naar de gang, vastbesloten in beweging te blijven, niet te gaan liggen, en denk aan hoe hij keek toen ik het hem vertelde. Hij was woedend. Hij zei dat ik het expres had gedaan en eiste dat ik het kind zou laten weghalen. Hiermee maak je alles kapot, zei hij. Mijn huwelijk. Mijn goede naam. Dit kun je me niet aandoen.

Ik wil het niet hebben.

Ik vertelde hem niet dat ik het knipperende groene lijntje van het kloppende hartje al had gezien, dat ik het rappe touwtjespringritme al had gehoord via de speakers in het plafond. Ik vertelde hem niet dat ik nog nooit ergens zo naar had verlangd als naar deze baby. Stevige polsen hijsen me van de vloer. Grace. Dat staat op haar badge. Grace brengt me naar een kamer, met haar handen rond mijn taille, en zegt dat ik op het bed moet gaan liggen.

Ik stribbel tegen. Ik wil niet op het bed gaan liggen. Ik wil weten of alles in orde is met de baby. Ik wil dat de pijn zakt.

‘Ik wil de ruggenprik,’ zeg ik.

‘Sorry,’ zegt Grace. ‘Te laat.’

Ik grijp haar handen, die ruw zijn van te veel zeep en ziekenhuiswater. ‘Nee! Te laat?’

‘Voor de ruggenprik.’ Ik meen op de gang haastige voetstappen te horen die naar mijn kamer komen.

Ik meen hem mijn naam te horen zeggen.

Ik geef me over en ga liggen. Hij is het. Joshua. Hij roept me in de duisternis. De dokter is er. Zij praat tegen me. Ze wikkelen iets om mijn bovenarm, steken gladjes een naald onder mijn huid, in de kromming van mijn arm, als de kras van een schaats op ijs. Ze vragen wie er bij me is, waar mijn man is. De kamer draait om me heen. Ik ruik het. Het vocht dat uit me lekt. Als aarde en modder. Mijn botten splijten. Ik sta in brand. Dit kan niet goed zijn.

Ik voel de druk. Ik voel het vuur. Ik voel mijn lichaam, mijn baby, in twee stukken breken.

Ik doe mijn ogen dicht.

En begin te persen.

Een jaar en twee maanden later

Aan: Meimoeders

Van: Jullie vriendinnen in The Village

Datum: 4 juli

Onderwerp: Het advies van de dag

Jouw peuter: Een jaar en twee maanden

Ter ere van de *Fourth of July* gaat het advies vandaag over onafhankelijkheid. Is het je opgevallen dat de kleine, die tot nu toe geen angst kende, plotseling overal bang voor is als jij niet bij hem in de buurt bent? Het lieve hondje van de burens is nu een angstaanjagend roofdier. De schaduw op het plafond is een spook. Het is normaal dat een peuter angstgevoelens begint te ontwikkelen, en het is jouw taak hem te helpen deze angsten te beheersen, hem duidelijk te maken dat hem niets zal overkomen en dat zelfs als hij jou niet kan zien, mama er altijd is om hem te beschermen, wat er ook gebeurt.

Wat vliegt de tijd.

Dat zeggen de mensen tenminste altijd; volslagen vreemden die hun hand op je buik leggen en zeggen dat je van deze maanden moet genieten. Dat alles zo snel voorbij gaat. Dat ze, voor je het weet, al lopen, praten, je verlaten.

Er zijn vierhonderdelf dagen verstreken en de tijd vliegt helemaal niet. Ik heb geprobeerd me voor te stellen wat dokter H zou zeggen. Soms doe ik mijn ogen dicht en zie ik mezelf in zijn spreekkamer, tegen het eind van de sessie, terwijl de volgende patiënt in de wachtkamer ongeduldig met een voet op de vloer tikt. Je hebt

de neiging overall erg diep over na te denken, zou hij zeggen. Maar vreemd genoeg sta je nooit stil bij de positieve aspecten van je leven. Denk daar eens over na.

De positieve aspecten.

Het gezicht van mijn moeder, hoe vredig ze er soms uitzag als we met ons tweetjes waren, in de auto om een boodschap te doen; of op weg naar het meer.

Het licht van de vroege ochtend. Regen op de huid.

Lome lentedagen, op een bankje in het park, terwijl de baby zich wentelde in mijn buik en mijn gezwollen voeten uit mijn sandalen puilden als gekneusde perziken. Dat was de tijd voordat de problemen waren begonnen, toen Midas nog niet de *Baby Midas* was waar iedereen zich druk over maakte, maar gewoon een pasgeboren baby in Brooklyn, een van de duizenden, niet meer of minder opmerkelijk dan elk van het dozijn baby's met aparte namen en een rooskleurige toekomst die lagen te slapen binnen de veilige kring van de meimoeders.

De meimoeders. Onze mamagroep. Ik hou niet van dat woord. *Mama*. Het klinkt zo gemaakt, zo geladen. We waren geen *mama's*. We waren moeders. Mensen. Vrouwen die toevallig rond dezelfde tijd hadden geovuleerd en in dezelfde maand van hun kind waren bevallen. Vrouwen die elkaar niet kenden maar die ervoor hadden gekozen – omwille van de kinderen, en omwille van zichzelf, zodat ze niet tegen de muren zouden opvliegen – vriendschap te sluiten.

We hadden ons aangemeld via de website The Village – 'Brooklyns belangrijkste bron voor ouders van eerstelingen' – en elkaar via e-mails leren kennen, lang voordat we daadwerkelijk oog in oog met elkaar kwamen te staan, lang voordat we waren bevallen. We hadden het nieuwe hoofdstuk in ons leven ontleed tot een detailniveau dat onze echte vriendinnen nooit zouden tolereren. Hoe we erachter waren gekomen dat we zwanger waren. Op welke originele manier we het aan onze moeders hadden verteld. We hadden ideeën uitgewisseld voor babynamen en bezorgdheid gedeeld over onze bekkensbodems. Het was Francie die had voorgesteld op de eerste dag van de lente een ontmoeting te organiseren, en zo

waren we op de ochtend van de eenentwintigste maart achter het al aanzienlijke gewicht van onze buik aan naar het park getogen. Op een beschaduwde plekje, met de geur van opschietend gras in de lucht, hadden we een gezellige ochtend gehad, verheugd dat we eindelijk gezichten bij de namen hadden. We bleven elkaar ontmoeten, schreven ons in voor dezelfde zwangerschapscursus, dezelfde reanimatiecursus, dezelfde yogaklas. En in mei kwamen de baby's ter wereld, zoals verwacht, precies op tijd voor de heetste zomer die Brooklyn had gekend sinds men de temperatuur was gaan registreren.

Goed gedaan! mailden we terug als er weer een geboortekaartje was gekomen, en we kirden als oude opoetjes om de bijgaande foto van de piepkleine baby, gewikkeld in een blauw met roze ziekenhuisdeken.

Dat neusje!

Welkom in ons midden, kleintje!

Sommige moeders van onze groep durfden de eerste weken geen stap buiten de deur te zetten, terwijl andere reikhalzend uitkeken naar ons volgende samenzijn, om te pronken met hun baby. (De baby's waren voor ons nog zo nieuw dat we ze nog niet eens bij hun naam noemden – ze waren voor ons niet Midas, Will, of Poppy, maar 'de baby'). Voor een paar maanden bevrijd van ons werk, maar niet per se van zorgen om onze carrière, kwamen we tweemaal per week bij elkaar, altijd in het park, meestal onder de wilgenboom bij het honkbalveld, als een van ons er vroeg genoeg was om dat felbegeerde plekje in beslag te nemen. In het begin was er veel verloop in de groep. Nieuwe mensen kwamen erbij, terwijl anderen, aan wie ik net gewend was geraakt, vertrokken – de magroep-sceptici, de moeders die geen geduld hadden voor onze collectieve angsten, en de moeders die naar welgestelde buitenwijken als Maplewood en Westchester verhuisden. Maar op drie leden van de groep kon je altijd rekenen.

Om te beginnen Francie. Als onze groep een mascotte zou hebben, iemand die pompons zou aanschaffen om ons team met een moederschap-yell aan te moedigen, zou zij het zijn. Ons allerei-

genste dikkerdje, dat alles goed wilde doen, het iedereen naar de zin wilde maken, bruisend van zuidelijke hoop en charme.

Verder hadden we Colette, die door iedereen naar de ogen werd gezien, de trouwe vriendin, de mooiste van de groep met haar kastanjebruine shampooeclamehaar, haar ongedwongen Colorado-levensstijl, en haar ruggenprikloze thuisbevalling – de volmaakte vrouw, bestrooid met poedersuiker.

Tot slot: Nell. Brits, cool, laatdunkend over zelfhulpboeken en deskundigenadvies. Zó vertrouw-op-je-eigen-instincten. Zó zou-ik-eigenlijk-niet-moeten-doen. (Ik zou die chocolademuffin, die patatjes, die derde gin-tonic eigenlijk niet moeten nemen.) Maar Nell had nog iets anders, iets wat verborgen lag onder dat kordate uiterlijk, iets wat ik meteen had herkend: net zoals ik was zij een vrouw met een geheim.

Ik was er niet elke keer bij, maar ging zo vaak als ik het kon opbrengen, eerst achter mijn dikke buik aan hobbelen en toen achter de kinderwagen de heuvel af zeilend. Dan zat ik op mijn picknickdeken, de kinderwagen samen met de andere geparkeerd in de schaduw onder de wilg, en raakte langzaam maar zeker verdoofd door het gekwebbel over het ouderschap en de specifieke manier waarop bepaalde dingen gedaan dienden te worden. Hoe lang je niets anders dan borstvoeding moest geven. Hoe je leerde herkennen wanneer je baby aan een dutje toe was. Dat je de baby zoveel mogelijk bij je moest dragen, alsof een kind een opvallend sieraad was waar je je bij Bloomingdale's blauw voor had betaald.

Is het een wonder dat ik uiteindelijk een hekel aan hen kreeg? Zou het niet iedereen gaan tegenstaan als anderen alles altijd zo goed weten? Als anderen altijd over alles met een oordeel klaar staan?

Stel dat je dat allemaal niet kon bijbenen? Stel dat je geen borstvoeding meer kón geven? Stel dat je melk was opgedroogd, ook al had je nog zoveel Chinese kruidenthee gedronken en 's nachts uren aan de borstkolf gelegen? Stel dat je doodop was van de vermoeienissen en van de hoeveelheid tijd en geld die je had besteed om uit te zoeken hoe je kon weten of je baby voldoende sliep? Stel

dat je doodgewoon de fut niet kon opbrengen om voor elke ontmoeting iets lekkers mee te brengen om met de anderen te delen?

Colette bracht altijd muffins mee. Elke keer, vierentwintig minimuffins van de dure banketbakkerij die onlangs was geopend in het pand waar voorheen een tapasrestaurant zat. Dan maakte ze de kartonnen doos open en hield die aan ons voor, over de slapende baby's heen. 'Winnie, Nell, Scarlett, tast toe,' zei ze. 'Ze zijn zálígg.'

Velen in de kring sloegen het aanbod beleefd af, vertelden ons hoeveel kilo ze nog moesten kwijtraken en haalden geschilde wortels en appelschijfjes uit hun tas. Ik niet. Mijn buik was alweer zo plat en strak als voordat ik zwanger was geworden. In dat opzicht was ik net zoals mijn moeder. Goede genen – dat zegt iedereen altijd over mij. Ze hebben het dan over het feit dat ik lang en mager ben, en dat ik een vrijwel symmetrisch gezicht heb. Waar niet over wordt gesproken zijn de ándere genen die ik heb geërfd. De genen die ik niet heb gekregen van mijn al net zo lange, magere, symmetrische moeder, maar van mijn extreem bipolaire vader.

De genen van Joshua zijn niet veel beter. Daar hadden we het weleens over en dan vroeg ik hem of hij zich daarover zorgen maakte, het DNA dat hij voortdurend moest overwinnen. Zijn gestoorde vader. Een briljante arts, tegenover zijn patiënten hartelijk en charmant, thuis een gewelddadige alcoholist.

Maar Joshua vond het niet prettig als ik over zijn vader sprak, dus hield ik erover op. Uiteraard zei ik over deze dingen – mijn genen, die van Joshua, die van zijn vader – niets tegen de meimoeders. Ik vertelde hun niet hoe moeilijk alles was zonder Joshua. Hoeveel ik van hem hield. Dat ik bereid was alles op te geven – alles – om weer bij hem te zijn. Al was het maar één nacht.

Dat kon ik hun niet vertellen. Dat kon ik aan niemand vertellen. Zelfs niet aan dokter H, psycholoog extraordinaire, die zijn praktijk aan de wilgen had gehangen en met zijn vrouw en drie kinderen naar de westkust was vertrokken, juist toen ik hem zo hard nodig had. Ik had niemand anders, daarom ging ik in het begin naar de meimoeders, in de hoop dat ik iets met hen gemeen zou

hebben; dat iets in onze gedeelde moederschapervaring zou helpen om de somberte weg te nemen van die eerste paar maanden, die volgens iedereen de moeilijkste waren. *Het wordt vanzelf makkelijker*, schreven de deskundigen. *Het heeft tijd nodig*.

Nou, het werd níet makkelijker. Ik heb de schuld gekregen voor wat er op de avond van de Fourth of July is gebeurd. Maar er gaat geen dag voorbij dat ik mezelf niet herinner aan de waarheid.

Het is niet mijn schuld. Het is hún schuld.

Het komt door hén dat Midas verdween en ik alles verloor. Zelfs nu, een jaar later, in mijn eentje in deze gevangenis, tast ik naar het harde zigzaglitteken op mijn buik, en pieker ik over hoe anders alles had kunnen lopen als zij er niet waren geweest.

Als ik me niet bij de groep had aangesloten. Als ze een andere datum, of een andere bar, of iemand anders dan Alma hadden gekozen om die avond op te passen. Als er dat gedoe met de telefoon er niet was geweest.

Waren de woorden die Nell die dag had gesproken – haar hoofd opgeheven naar de hemel, haar gelaatstrekken verzwolgen door de zon – maar niet zo profetisch geweest: *op zulke hete dagen kunnen heel nare dingen gebeuren*.